

TOCHTEN: TECHNIEKEN

1. Back bearing

Een knappe variatie op dropping is de "Back-bearing"-methode. (Deze naam is afkomstig van *to bear back* hetwelke wil zeggen: de weg terug vinden).

In een onbekende omgeving (op kamp of op weekend) is het makkelijk om bewust de weg te verliezen. Na een hele tijd "desoriënteren" wordt er halt gehouden. De ploeg wordt al dan niet in ploegjes opgesplitst en krijgt als opdracht het vertrekpunt zo snel mogelijk terug te vinden. Eventueel met de hulp van een topografische kaart.

Om makkelijk de oriëntatierichting te verliezen, kan je bij elke splitsing een muntstuk opgooien: kruis = ga naar rechts; munt = ga naar links. Hoe meer kleine paadjes je nam, en hoe meer kruispunten je passeerde, hoe moeilijker het wordt voor je deelnemers om de weg terug te vinden.

Het is belangrijk dat de groep de opdracht pas krijgt op het einde van de tocht. Als je deelnemers het doel van de tocht al bij het begin krijgen, kunnen ze zich voorbereiden en is het verrassingseffect verdwenen.

2. Fototocht

Je groep krijgt een topografische kaart. Op deze kaart heb je een aantal genummerde cirkels aangebracht. De groep krijgt evenveel foto's als cirkels op de kaart. Deze foto's zijn voorzien van een letter (a tot ...). De bedoeling van de tocht is dat je deelnemers alle plaatsen die op de kaart werden aangeduid, bezoeken en zo ontdekken welke foto (letter) bij welke plaats (cijfer) past. De groep bepaalt zelf in welke volgorde de plaatsen worden aangedaan.

3. Oriëntatieloop

Elke deelnemer krijgt een kaart waarop een aantal plaatsen als controleposten en het eindpunt werden aangeduid. Het vertrekpunt kan ook worden aangeduid, of moet door de deelnemers zelf nog worden bepaald. Het is de bedoeling dat elke deelnemer, individueel, zo snel mogelijk het eindpunt bereikt, nadat hij alle controleposten heeft bezocht. Op de controlepost zit een medewerker die de fiche van de deelnemers afstempelt, of er hangt een papier waarop elke deelnemer zijn handtekening moet plaatsen. Zo kan jij als begeleiding controleren in welke mate elke deelnemer elke controlepost heeft aangedaan.

Elke deelnemer beslist zelf hoe hij van post tot post gaat (via paden, via kompasschieten, ...). Hij bepaalt ook zelf in welke volgorde hij de verschillende posten aandoet.

Deze tochtvorm wordt zelfs als een echte wedstrijd georganiseerd. Het lijkt ons leuk om er eens met de oudsten van je chiro aan deel te nemen. Beperk deze deelneming tot 'eens

deelnemen'. Tochten zonder competitie zijn uiteraard anders, maar daarom niet minder boeiend.

4. Dropping

Je brengt je groep, of verschillende kleine groepjes, met de wagen naar een voor hen onbekende plaats. We schrijven hier "groep", omdat we een individuele dropping als dagtocht niet echt zien zitten. Een individuele dropping kan wel een onderdeel zijn van een tocht, maar wordt dan beperkt tot kortere afstanden. De bedoeling van deze tochtvorm is dat de deelnemers de weg naar huis of naar de bivakplaats terug vinden. Om te vermijden dat je deelnemers onmiddellijk naar de dichtst bijgelegen drukke straat of het dichtstbijzijnde café trekken, of beginnen te liften, kan je een aantal plezante oplossingen vinden.

Een eerste mogelijkheid is dat je je deelnemers niet te ver dropt, maar wel in een vrij onbewoond gebied. Je deelnemers kunnen dan niet anders dan langs paden en door de bossen trekken. Een tweede mogelijkheid is dat je hen een aantal opdrachten meegeeft. De oplossing van deze opdrachten kunnen ze vinden in de dorpen waardoor ze trekken. (Bijvoorbeeld: "In welke straat bevindt zich het gemeentehuis van Koersel?").

Je kan ook bepaalde plaatsen aanduiden op hun kaart. Je afdeling moet dan die plaatsen dan aandoen, en er een bewijs achterlaten dat ze er geweest zijn. Jij kan hen op deze plaats opvangen, of je kan er een papier hangen waarop zij hun handtekening moeten plaatsen.

5. Dauwtrip

Je laat je wekker op een onmogelijk vroeg uur aflopen, bijvoorbeeld om 4h30 of 5h00, zodat je wakker bent voor het klaar wordt. Je wekt eveneens alle leden van je afdeling. Stilletjes

trekken jullie wat warme kledij aan. Samen ga je dan in stilte op stap. Als je geluid maakt schrikken de dieren en laten ze zich niet zien. Bovendien verstoort je de gewoonten van de natuur. Het is immers de bedoeling om met deze tocht de zon te zien opkomen, en de natuur te horen ontwaken.

De tocht hoeft niet lang te zijn. Je stapt in het donker totdat de zon volledig op is. Voorzie hiervoor minstens een uur. Bij het einde van de tocht, bij de terugkeer, geef je je leden de kans om wat te praten over hun ervaringen. Want dit blijft toch een speciale belevenis. Geef hen ook de kans om nog wat terug onder de wol te kruipen. Je deelnemers hebben rust nodig. Met vermoeide mensen kan je als leiding de rest van de dag ook niet veel aanvangen.

Met oudere deelnemers (+16jaar) kan je de ervaring nog intenser maken. Je vertrekt nog wat vroeger. Eens je in de natuur bent begint de dauwtrip. Je begint je tocht in groep. Om de vijf à tien minuten blijft iemand van de groep alleen achter. Hij of zij zoekt in de natuur een comfortabel plaatsje om het ontwaken van de natuur af te wachten.

6. Casettetocht

Spreek op voorhand de te volgen route in op een cassettebandje. Laat de leden vertrekken met het bandje en zij moeten aan huizen aanbellen om de cassette te kunnen beluisteren en op die manier een wegbeschrijving te krijgen. Je kan een geluidje inlassen waarbij de leden weten dat ze het bandje moeten stoppen en het deel dat ze net gehoord hebben af te leggen en dan pas opnieuw naar het bandje luisteren.

7. Fotozoektocht

Op voorhand leg je een tocht af en trek je foto's van bepaalde herkenningspunten. Op de werkelijke tocht krijgen de leden een foto te zien. ze moeten nu naar het punt op de foto stappen. Pas als het herkenningspunt bereikt is krijgt men de volgende foto. Je kan ook iemand op de foto zetten die de richting aangeeft van het volgende herkenningspunt